

Jesse waar ben je?

Het is vroeg in de vroege morgen, donker buiten. De maan verlicht met zijn sikkel vaag de patronen op het gordijn. Jesse is zomaar wakker geworden, zomaar zonder reden. Hij ligt in zijn bed en kijkt of het donkerder is achter zijn oogleden of in de kamer.

“Hm,” denkt hij; “als ik mijn ogen dicht heb, is het donker, maar toch niet helemaal. En als ik mijn ogen open heb is het ook donker, maar niet helemaal.” Hij kan vaag de vorm van zijn hand zien, de deken, de rand van zijn bed. Het speelgoed in de hoek van de kamer is verdwenen in een donkere vlek. Hij knijpt zijn ogen dicht. Zijn gezicht trekt hij helemaal in een grimas. Er mag geen spatje licht binnenkomen. Hij ziet allerlei bewegende patronen. Hoe aandachtiger hij er naar kijkt, hoe grilliger zij worden. Helemaal donker is het niet. Een tijd lang onderzoekt hij hoe donker donker is. Dan komt hij op het idee om in het hok onder het schuine dak te kruipen. “Daar is het vast heel donker,” denkt hij.

Onder het raam in de slaapkamer van Jesse is een luik. Daarachter is over de gehele breedte van de kamer een ruimte onder het schuine dak. Deze is zo laag dat hij er niet eens rechtop in kan zitten.

Jesse slaat de deken terug en stapt uit zijn bed. Hij gaat op zijn knieën voor het luik zitten en doet het open. Ja, het is er heel donker. Hij kruipt naar binnen, maar vindt de bodem wel wat hard. Zijn knieën doen zeer. Omdraaien gaat niet zo makkelijk, zo smal is het hok. Achteruit kruipt hij terug de kamer in. Hij besluit om zijn deken van het bed af te halen en op de bodem van het hok te leggen. Hij trekt hem van het bed af en sleept hem over de grond naar het luik toe. De deken propt hij in het hok. Hij kruipt er zelf bij en spreidt hem uit terwijl hij dieper het hok in kruipt. Dan draait hij zich om op zijn rug. “Dit is te gek,” denkt hij en lacht om zichzelf. “Wat een vondst! Wat een plek om mij te verstoppen!”

Hij legt zijn handen onder zijn hoofd. “Ja, mijn kussen, dat ga ik halen.” Hij draait zich om en kruipt weer achteruit het hok uit, de kamer in, pakt zijn kussen en kruipt weer het hok in terwijl hij het kussen voor zich uit duwt. Dan besluit hij terug te gaan om het luik dicht te doen, want het moet toch echt pikke en pikkedonker zijn. Liggend op zijn zij strekt hij zijn hand uit om het luik te pakken en trekt het naar zich toe. Dan pakt hij het magneetslotje vast en trekt het luik helemaal dicht. Hij hoort de klik van het magneetje tegen het ijzer.

“Wauw!” Jesse kan echt geen hand voor ogen zien. Op de tast kruipt hij dieper het hok in, voelt zijn kussen en gaat liggen. Hij slaat de deken om zich heen. “Dit is het helemaal,” mijmert hij. Hij ligt roerloos. Het is doodstil om hem heen en pikkedonker. “Als ik niet beweeg,” denkt hij, “lijkt het wel of ik er niet ben. Niemand kan mij hier vinden, zelfs papa en

mama niet.” Hij geniet van de gedachte dat hij de meest fantastische verstoppplaats heeft gevonden en dat papa en mama straks naar hem op zoek zullen gaan. Als ze hem niet kunnen vinden, zullen ze zich zorgen gaan maken. Jesse kan zich helemaal voorstellen wat hij dan gaat doen. “Als ze lang genoeg hebben gezocht, zal ik ze verrassen door ineens het luik open te doen en te zeggen ‘Hier ben ik!’”

Hij mijmert even over deze gedachten. Doordat het volledig zwart om hem heen is en hij geen vin verroert, lijkt het of hij alleen maar zijn gedachten is. Het lijkt of hij in het zwart zweeft. Hij voelt zich zweven en al zwevend valt hij in slaap.

Het is vroeg in de morgen. De vogels beginnen te fluiten. Jesse wordt wakker van het geluid. Hij doet zijn ogen open, maar ziet niets. Hij kijkt om zich heen. Het is pikkedonker. Hij zoekt het knopje van zijn bedlampje, maar stoot enkel zijn hand tegen een ruwe muur. “Waar ben ik?,” vraagt hij zich verschrikt af. Hij wil gaan zitten, maar stoot zijn hoofd als hij omhoog komt. Hij raakt in paniek en begint te huilen en steeds harder te huilen en te roepen. “Papa, mama!” Ineens weet hij weer waar hij is. Al huilend kruipt hij achteruit naar het luik toe. Dan hoort hij dat zijn papa en mama zijn slaapkamer binnen komen en roept zo hard als hij kan: “Hier ben ik!” Nog voordat hij goed en wel bij het luik is, heeft de mama van Jesse het al open gedaan. Jesse draait zich moeizaam om en steekt zijn betraande snoetje naar buiten. Zijn mama tilt hem uit het hok en houdt hem stevig op haar schoot vast terwijl ze op de grond zit en hem sust. De papa van Jesse streelt hem over zijn bolletje. Jesse kijkt hem aan en snikt nog na: “Hier ben ik.”

Anja Strik, 2000